

rečemo že tudi sedaj lahko, da je težko prati — kožuh.

Dva lista slovenskim mladeničem.

I. list.

Stareji ljudje pripovedujejo, da svoje dni ni bilo toliko tepežev in razprtij med fanti, kakor sedaj. Tudi v pravnih knjigah prejšnjih časov se ne čita toliko o tepežih, kakor dandanašnji. Sedaj pa že skoraj ne mine nedelja, da bi kje koga ne „izštihali“.

„Ce u ked'n tjažko dejlajo,
U nedelo usja zelumpajo;“

poje se o mladeničih; pa je tudi resnica. Ko se celi teden trudijo, pride sobota, pa hajdi v krčmo. Tam pijejo, pojejo, kolnejo, zabavljajo, dokler ne odbije ura, ko je treba krčme pozapreti.

V nedeljo pridejo tje do cerkve, pa se zbojijo, da bi se strop na-nje podrl, zato raje zunaj ostanejo. Še ni zadnji blagoslov, že nekateri koracajo „kakor race“ v krčmo, da si olajšajo prepolne mošnje, drugi jim sledijo pozneje. Le malo jih je, kateri takoj domov odidejo.

V krčmi prepevajo pesmi brez vse vrednosti in nekatere celo take, da mora pošteno dekle zarudeli obraz zakriti, ko jih sliši. Posebno po večernicah pa se zbira še deklet v krčmi, in mladeniči napajajo jih, kakor morejo, saj vedó, da vinjen človek se lažje pregovori.

Ker pa ima že na tihem kdo na katerega „piko“, začnejo jeden drugega dražiti, — se sporečejo, skregajo, stepejo in zaznamljajo kje koga za celo življenje v spomin.

Ko se razletijo na vse strani, nekateri spat, drugi „na lov“, tedaj je sicer konec za tisti večer, pa drugi dan so, kakor bi od mrtvih vstali, blede, izdelani, trudni, — mošnje pa prazne. Tedaj se klaverno držijo in zavidajo tistim, ki so svoj denar prihranili in niso svojega zdravja v nevarnost stavili.

Kateri pa se kar iz cerkve domov vrnejo, le-ti se zberejo pri enem ali drugem v vasi, pojejo poštene pesmi, čitajo slovenske časopise in knjige in če vmes tudi kaj pijejo, vendar se ne vpijanijo. Potem se pa ljudje čudijo, kje se oni toliko naučijo, da znajo več, kakor drugi rojaki. Tistega pa ne vedó, da so ravno tisti čas, ko so ti doma čitali, drugi v krčmi „prečitali“.

Ljuba mladina! Položite zdaj roke na svoja gorka srca in vprašajte svojo vest, kaj je boljše! Gotovo ni med vami nobenega, ki bi rekel: „Oh, kaj knjige, kaj časopisi; kdo bo tako neumen, da bi se tako pametno držal, pa denar hranil; zdaj vživajmo, dokler smo mladi!“ Gotovo ga ni, ki bi bil raje neumen ubožec, kakor premožen, moder mož.

Oho! že vem, kaj hočete reči. Mislite si: „Jaz bi že raje doma ostajal, pa nimam družbe; tudi tovariši bi me vtegnili zasmehovati.“ Ljubi

mladeniči! Naj vas to nič ne skrbi; povem vam, da veliko vaših tovarišev tako misli, kar to, da se vas sramujejo, drugačni biti. Tisti pa, ki to-le čitate, nesite časopis v tovaršijo, prečitajte tam in dobro vam bo, če ubogate, kar se vam tukaj svetuje.

Zberite se kedaj po meši pred cerkvijo, iz treh, čveterih vasi skupaj, pa se pomenite tako-le:

Vsako nedeljo si pritrčajte jedno smodko, recimo le dva novičiča, zložite skupaj, pa si kupite kako knjigo. Recimo, da vas je skupaj v vsakej družbi samo deset, znese dvajsetico ali za literček slabega vinca in za to se že knjižica dobi.

Če vsak mesec zberete 80 kr., za to je že krasna, velika knjiga, — celo leto znese 9 fl. 60 kr., za kar lahko naročite več časopisov, postavim „Slov. Gosp.“, ki le 3 fl. stane. Za ostalih 6 fl. si nakupite knjig, lepih povesti, pesni in enakih reči.

Idite vprašat g. župnika ali g. učitelja, kake povesti so slovenske najlepše in najboljše, pa si jih pripravite. Potem si kupite škrinjo (omaro), kamor knjige hranite in izvolite si hišo, kjer bi se škrinja hranila.

Kdo da bo prejel čital, kdo da pozneje, zato vadjajte ali številke vlecite! Časopise pa najbolje, da skupaj v nedeljo čitate. („Slov. Gosp.“ izhaja iz Maribora v četrtek, je tedaj v nedeljo gotovo že v rokah.) Kdor je najizurjenejši, ta naj počasi čita, drugi pa poslušajte.

Tiste knjige pa, ki jih posamezni potrebujejo, naj si jih za-se kupijo, potem pa radi posodijo, v zameno lahko drugih dobijo. Prepevajte skupaj poštene pesni, pa tudi v cerkvi pojte na glas. Glejte! tako bote v dobrovoljni družini, ne da bi po nepotrebnem denar zapravljali.

Vsak teden 2 kr., kaj je to! Vendar si prihranite mnogo, ker ni treba denarja v krčmi pustiti. Saj se lahko šalite, veselite, tudi piti si lahko prinesete, ako kateri mladenič gosti zna, imate lahko tudi godbo.

Zdaj pa recite, ali se vam ne dopade tako življenje? Ali bi ne bilo prijetno vsak teden kaj novega izvedeti, pa brez zapravljanja v vselej družbi preživeti? Ti mladenič, ki to čitaš, stopi k svojemu tovarišu, dogovorita se in dobita še več drugih zraven; Bog pa naj bo z vami. To vam želi z vsem srcem vaš prijatelj Častilko.

Blizu Celja, meseca decembra 1887.

Gospodarske stvari.

Plesnjive kleti.

Sitnobo ima človek, ako pride v klet, pa vidi, da visi po vseh stenah, kotih in sodih

plesnoba. Le-ta mu dela škodo pri posodi ali tudi zdravje trpi človeku, če biva delj časa v taki kleti. A takih kleti je več in izlasti jeseni in po zimi dela se taka plesnoba rada v kletéh.

Vsekako je dobro, če ima človek pomoč zoper to sitnobo. V naslednjih vrstah podamo našim bralcem tako pomoč, treba je samo, da se je poslužijo, toda previdnim jim je biti pri njej. Vzame se eden ali dva kilograma navadne soli ter se vloži ona v kako globljo kamenito posodo. Sodi se morajo dobro zadelati in če je še kaj druga v kleti, kar bi trpelo škodo, naj se izpravi iz kleti.

Za tem se vlije pol litra žveplene kisline na sol, človek pa, ki to stori, naj jo hitro pobriše iz kleti. Le-ta mora seveda biti zadelana pri oknih in pri dverih. Dve uri ali ka-li naj ostane tako zaprta, a človek ne sme v tem času va-njo, sicer bi ga zadušilo. Po dveh urah odpró se najprej okna od zunaj, da izpuhti klorov plin iz nje in še le čez nekaj časa je varno iti v klet.

Sedaj pa se omete cela klet, stene, koti, sodi, sploh vse, kar se najde plesnjivega v kleti. Tudi tla je treba potlej izmesti. Kleti, pri katerih se naredi tako, izgubé ves plesnjivi smrad, kajti klorov plin umori vse življenje, tedaj pa tudi plesnobo.

Le-ta poskus je zanesljiv in ni se bati druga, kakor da se ne pusti kacih reči v kleti, ki bi jih umoril klorov plin.

Vrbinje.

Spomladi leta 1888 oddajajo se iz drž. vrto-
v pri Gradcu. Premstättenu, v Muravi in Liet-
zenu sadike igličastega in vrbovega lesovja,
to pa posestnikom lesov, ki imajo spričevalo
občinsko, da so ubožni, zastonj pri imenovanih
vrtovih.

Premožniši posestniki dobodo pa enake sa-
dike tudi v vrtovih za ceno, kakor je ima ona
vsled dela, tedaj

za 1000 triletnih smerek za 1 fl. 60 kr.,
za 1000 dveletnih pa za 1 fl. 20 kr. Dveletne
mecesne, črne in bele bore pa 1000 za 1 fl. 40 kr.
Delo se računi po 50 kr. za tisoč, namreč za
izkapanje, zlaganje in spravljanje na železnico
ali pošto.

Kdor torej želi tacihi sadik, naj že bo brez
denarja ali za denar, oglasi se naj vsaj do dne
20. januarja 1888 pri c. kr. dež. gozdnarskem
nadzorniku v Gradcu. Le-ta stanuje v c. kr.
namestniji ter bode jim odgovoril, ali in ko-
liko dobodo sadik, najdalje do dne 20. febru-
varja 1888. Kdor se oglasi pozneje, na-nj se
pa ne ozira.

V prošnji je ime in domovina zapisati raz-
ločno pa tudi to, po kateri poti, železnici ali
pošti, kdo želi sadike vzprejeti. Kdor pa pride
sam po-nje, naj to naznani v svoji prošnji.

Sejmovi. Dne 19. decembra na Teharjah.
Dne 20. decembra v Gradcu in dne 22. decem-
bra v Brežicah.

Dopisi.

Iz Celjske okolici. (Volitev volilnih
mož.) Pred 3 leti propali smo Slovenci v na-
šej občini pri volitvi volilnih mož za državno-
zbornsko volitev. Nemškutarji so nas preloput-
nili. Mislili smo, da izmed nemškutarjev tako
nikdo ne pride volit, ker še niso nikdar poprej
pri volitvi volilnih mož zmagali. Zarad tega
prišlo je k volitvi komaj do 30 naših volilcev.
Ko so pa nemškutarji videli, da ni ravno pre-
mnogo Slovencev prišlo, pritisnili so iz gostilne,
kjer so bili skriti, in mi smo propali z enim
glasom. — Tudi letos so nemškutarji mislili,
da nas bodo obladali. Dali so vse svoje mo-
že na tistem poklicati k volitvi. Narodni pa ni
bil nobeden povabljen, akoravno postava pravi,
da se morajo vsi volilci k volitvi povabiti. Pa
Slovenci poznamo nemškutarske muhe, za to
smo bili opazni, ter smo se tudi dogovorili in
se 6. dec. v obilnem številu zbrali na volišču.
Ko smo tje prišli, in videli malo številce na-
sprotnikov, vedeli smo koj, da letos bodemo
sopet zmagali mi Slovenci. In tako je tudi bilo.
Naši volilni možje so dobili 49 glasov, nasprotni
pa samo 29! — Tako se je sopet pokazalo, da
Slovenci lahko zmagamo, ako le hočemo sami,
in smo složni. — Iz tega pa tudi vsak lahko
razvidi, da moremo ravno tako Slovenci zma-
gati po novem letu pri volitvi v občinski od-
bor ter se rešiti sedaj na občini vsegamogočnega
Stibeneka, če bodemo složni, in če pridemo vsi
k volitvi in volimo narodno.

Iz Celjske okolice. (Volitev dežel-
nega poslanca.) V torek 13. decb. sklenole
so se volitve volilnih mož Celjskega okraja.
Vdeležitev nikjer ni bila prav živahna, pa tako
vnemarna, kakor v Škoflji vesi, menda nikjer
ne; od 400 volilcev prišla sta le dva, po tret-
jega so posebej morali poslati! Ker so vsi ti
trije bili od nam nasprotnne stranke, izvolili so
— kakor se razume — le volilnih mož svoje
glihe. Škofljoveščani, to ni hvale vredno! —
Da bode v petek, dne 16. t. m. blag. gosp. dr.
Josip Sernec deželnim poslancem izvoljen,
ni dvomiti. Ker se pa ne manjka takšnih huj-
skalcev, ki bi radi slogo slovenskih volilcev
krušili, naj par besedi o našem g. kandidatu
spregovorim. — Premislimo, kaj smemo terjati
od moža, kateri se nam za poslanca nasvetuje.
Kaj? — Da ima bister um, za narod svoj gorko
srce; da stoji na svojih nogah ter ima roke
odprte za potrebe našega milega naroda. Vpra-
šam vas, kje imamo v našem okraju moža, ki
bi te lastnosti imel v obilnejši meri, kakor jih
ima naš bodoči poslanec gosp. dr. Josip Srnec,